

Trots kyla och väta far en del kåsafrörare fram som streck på Novemberkåsans nattetapp...

Nov

Sven-Erik "Jösse" Jönsson, här inne på ett av slingans lerigaste parti, fastnade inte den här gången.

...medan andra fastnar i de leriga spåren.
Men Håkan Putkuri gav inte upp så lätt.
En 23:e plats totalt blev det för hans del.

Novemberkåseriet...

...och minikåsåsören

Hans redskap är motorcykeln, kläderna leriga och blicken aningen vild. Kåsaförarens ansikte lyser vitt i höstmörkret och i ett svagt ögonblick tänker han på rykande hett kaffe och nybakade bullar – allt medan han studsar än hit, än dit i Dalaterrängen där "kåsan" avgörs.

Tävlingen framställs ibland som världens hårdaste – i alla fall här hemma. Hård, hårdare, hårdast – det kanske vi kan lämna dit-hän. Novemberkåsan är en mycket krävande tävling.

– Av Ulph Karlsson –

Det kulna novemberdiset hänger tungt över skogen runt Falun, och de 82 enduroförarna som kom till starten har 32 mil i skogen framför sig. Tävlingen körs på en slinga som av flera förare får omdömet mycket svårkörd, stenig och oerhört krävande...

För norrmannen Morten Gunder- sen, från Oslo, är det första kåsan någonsin, men kåsåventyret för hans del slutar mot ett träd redan efter några hundra meter.

Startfältet i den 62:a upplagan av

Forts

Tomas Cöster lagar sin tredje punktering på dagsetappen. Trots det kom Tomas på 15:e plats.

Forts

kåsan består till 95 procent av svenskar. Förutom Morten finns också tre finländare med i tävlingen.

Men vad är det som får våra svenska enduroförare att stå ut med dessa strapasser? Är det den gamle vikingens hårdhet som gått i arv eller? Segrarens enda belöning är äran (och en del bucklor och liknande förstås).

En förare – Sven-Erik "Jösse" Jönsson – var förstås sugen på revansch. Ni minns väl missen i Gotland Grand National, där Jösse fastnade i leran 200 meter före mål. I startfältet hittar vi också Dick Wicksell som naturligtvis vill säkra en andra inteckning i den 9:e kåsan, efter segern i fjol.

Punkteringar

Jösse är i fin form som vanligt. Allt tycks fungera för honom. Inför nattetappen har Jösse kapat åt sig en ledning på 9,14 min före tvåan Jeff Nilsson. Jeff i sin tur är 39 sek före Dick Wicksell som haft problem med bland annat punkteringar.

Bakom Dick "lurar" Kent Karlsson som imponerat under dagen med sin lugna och säkra körning.

På nattetappen, som arrangerande SMK Dala valt att korta från tre till två varv, kom 65 förare iväg. På nattens andra specialsträcka, den tionde, bryter Dick Wicksell. Det gör också Lasse Pärnebjörk, på loppets största cykel – en fyrtakts KTM 600:a.

Det händer nattetid...

Med undantag för Dick är positionerna i täten de samma. Men när förarna kommer in för varvning efter tolfte specialsträckan har det hänt något. Kent har glidit förbi Jeff och samtidigt får vi höra att Jösse blivit åksjuk av det hoppande strålkastarljuset.

Jösse bevakar dock sin ledning in i mål, åksjukan till trots. Marginalen till tvåan Kent Karlsson blir 3,21 min. Totalt kom 33 förare i mål i 1987 års krävande Novemberkåsa.

– Jag var mest rädd för att få maskinfel. Själv visste jag att jag klarar det, berättar Sven-Erik "Jösse" Jönsson efteråt.

Jösse, som tog hem den åttonde kåsan 1985, efter att ha segrat åren 1981, 1982 och 1985, har nu en inteckning i den nionde kåsan.

Novemberkåsan är landets äldsta

mc-tävling. Första kåsan kördes 1915 i Stockholm och den vanns av Gunnar Enderlei på en Royal Enfield.

Ingmar Österberg heter en idag medelålders man som varit med många gånger. Hela 27 kåsor har Ingmar ställt upp i och 20 gånger har han kommit i mål – två gånger som segrare dessutom.

I år ställde Ingmar "bara" upp i Minikåsan som körs dagen innan. I Minikåsan körde också MC-NYTT:s representant.

Tidningens chefredaktör avslöjade, någon dag innan Novemberkåsan, att han i hemlighet anmält undertecknad till årets upplaga av Minikåsan. Det som förvånade lite var att red valt den på pappret "lindriga" Minikåsan för inlevelseuppdraget.

I år råkade tävlingsdagen för Minikåsan infalla på fredagen den 13:e. Ni förstår säkert hur deltagaren kände sig när vi rullade ner till starten.

Minikåsan är uppdelad i två klasser – elit och motion. Givetvis var red lustig nog att anmäla sin representant till elitklassen. Förmodligen är hans avsikt att testa hur envis en smålänning är i gyttjebadet! När man sedan tilldelas startnummer ett är det verkligen

Om ni hör någonting i luften som
surrar...
...är det bar Ingmar Österberg
som hoppar förbi.

Det är mycket mödosamt att kicka igång
cykeln ute i lervällingen, det kan MC-
NYTT:s utsände intyga.

En vurpa i dyng hålet är inte så farligt.
Problemet är att komma igång igen.

bingo! Ingen chans att gömma sig i leran här inte.

Det bolmar stickande tvåtaktsrök ur avgaspipan på den automatväxlade Husqvarnan av armémodell, när vi inväntar starten. Nervöst rycker jag i gas-handtaget och trycker på dödarknappen men jäkelskapet går inte att stanna – vi får stå där i röken och vänta.

Som tur var hann jag tjuvträna lite dagen innan Minikåsan. På I11:s övningsfält i Växjö, där FMCK:s endurospår finns, fick jag en lektion i den ädla konsten av enduroföraren och löjtnanten Thomas Dahl. Bättre instruktör kunde jag inte fått. Thomas utbildar i vardagslag mc-ordonnanser. Dessa använder som bekant "Armé-qvarnan".

Det fanns lite spännvidd i Minikåsans startfält. Snabbast var Ingmar Österberg, som faktiskt var så snabb att han blev en riktig pina för många av oss andra. MC-NYTT:s enmansteam varvades två gånger på fem varv, till exempel. Men det fanns de – bland andra en viss herr Sahlström – som faktiskt blev omkörda tre gånger!!! på två varv av Österberg.

Slingan som vi skulle köra var fyra kilometer lång, och den skulle elitklas-

sen köra fem gånger. För mig lät det som en mardröm. Avundsjukt tänkte jag på motionärerna som kom undan med två varv. Bilderna från Gotland Grand National flimrade förbi. Framför mig såg jag ändlösa "lervällingar", där jag långsamt drucknade tillsammans med "Qvarnan".

Nu gick det inte fullt så illa, men slitsamt var det – mycket slitsamt. Fram till sista varvet gick allt relativt bra, om man får säga det själv.

"Bara ett kärr kvar, sedan är det rakan in i mål kvar", tänkte jag inför sista gyttjehålet. Knappt hade tanken tänkts förrän det hördes ett ljudligt SLURP och cykeln satt fast.

Mitt i all bedrövelsen får jag i ögonvrån se en man som kommer springande mot mig. "Skönt", tänker jag, "han hjälper mig säkert." Men tji... I stället parkerar sig mannen någon meter bort och betraktar mina vedermödor med ett roat smil.

Jag förbrukar mina allra, allra sista krafter och lite till innan cykeln är loss. Med "reservförrådet" inkopplat lyckas jag sedan få igång "jordfräsen" och kan puttra i mål.

Bland den fähövdade publiken som samlats för att bespotta vår heroiska

kamp med leran, fanns bland andra Sven-Erik "Jösse" Jönsson. Han hade följande kommentar till en dels insatser: "Det är ofattbart att man kan köra så långsamt utan att trilla." ■

Vad gjorde jag för fel Thomas. Trost att MC-NYTT:s enmansteam tjuvtränade med löjtnant Thomas Dahl inför enduro-debuten i Minikåsan var det en rejält utpumpad reporter som kom i mål.